

Verslag Stiltereis Jordanië april 2009

Wat een heerlijk avontuur was deze reis.. ik noem dit maximaal leven.. we hebben het werkelijk elke dag licht en donker zien worden..ieder voor zich en toch helemaal samen. Ik heb moeten afkicken om mijn heel tijdelijk gevormde familie los te laten.

Enkele van mijn meest dierbare herinneringen..

Het geritsel in de slaapzakken – het niet afgesproken, maar door iedereen begrepen teken van leven – als reactie op het ochtendlied..

Ieders geheel eigen entree bij de yoga en de meditaties in slaapzakken

De manier van eten, lopen en kijken door een geliefde groep mensen die innerlijk steeds stiller aan het worden is en tegelijkertijd meer leven laat zien in elke oogopslag.

De intensiteit van de healings, mede door de stilte en de hitte

De wijsheid, tranen en de lachsalvo's aan het kampvuur en de ontroerende betrokkenheid op elkaars verhaal –het verhaal van mensen die je in dit leven nog meer een paar dagen (voornamelijk in stilte) hebt meegemaakt

De laatste dag in de woestijn.. de woestijn verkennen op kamelen, en jeeps en voor mijn subgroepje op handen en voeten onder begeleiding van een bedoeïenenbroer de immense rotsen op.. het weidse uitzicht en de echo in de woestijn..

En dan natuurlijk de goede en geheel authentieke verzorging door onze bedoeïenenbroeders in het algemeen .. de speciaal voor ons heel goed bedoelde- maar voor onze maatstaven heel

“bijzondere” toiletten- en de hilarische pogingen van onze productiechef Marcelino om de toiletruimtes te upgraden.

De bijzondere en vaak telepatische samenwerking die telkens weer ontstaat en verder verdiept met mijn levende engelen Marcelino & Winnyfred en ook met de onzichtbare engelen.. een samenwerking, die ons altijd weer de weg wijst naar de harten van de mensen en de sleutels geeft om blokkades te doorbreken.

“verdwalen” in de wadi rum.. wat een beleving.. wat een hete voeten.. en wat een hilarische ontknoping..

De speciale verjaardag van Catharina en haar bijzondere feest!

De spontane groeps-knuffelsessies

En natuurlijk was de Dode zee in de ochtend en bij zonsondergang weer een hele beleving

Ons ezelvontuur in Petra –wat op dat moment een hachelijk avontuur was- wil ik jullie ook niet onthouden: de ezелrit omhoog naar de Monastery met 4 ezels die graag allemaal als eerste willen zijn op smalle paadjes die steil omhoog lopen langs een afgrond.. terwijl een lid van ons groepje voortdurend angstkreten uitslaat en zegt dat ze wel achter wil blijven.. en dan plotseling een loslopende ezelin midden op het pad.. midden in de paringstijd met een sterke paringsdrang.. goed om te weten is dat de vrouwtjes ezelin keihard met haar achterste benen naar achteren trapt naar het mannetje waar ze door gedekt wil worden.. in dit geval de ezел van Marcelino! Marcelino die er meteen afspringt, mijn ezел die zijn kans schoon ziet om nu eindelijk eerste te worden en de andere twee ezels die ongeveer een hele juwelen standplaats omverduwen.. en dit alles natuurlijk langs een steile afgrond..

Enfin.. zo kan ik nog een hele tijd doorgaan... geweldig beeldmateriaal voor een goede film!

Met dank aan iedereen die deelgenomen heeft aan deze reis en het mede –onvergetelijk gemaakt heeft!

Toña